

عنوان مقاله:

آمایش شهری؛ باز اندیشی در ساختار طرح های توسعه شهری

محل انتشار:

فصلنامه دانش شهرسازی، دوره 6، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

محمدرضا پورمحمدی - استاد گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

علیرغم قدمت درخشان برنامه ریزی مدرن در کشور و تجربه نزدیک به ۵ دهه تهیه، تصویب و اجرای طرح ها و برنامه های توسعه شهری، معمولا اجرای این طرح ها در محیط های شهری با تاخیر شدید ناشی از تغییر ارگانیک شهر مواجه شده و در عمل توفیق چندانی به همراه نداشته اند. سیستم فعلی توسعه و برنامه ریزی شهری در ایران بسیار متمرکز بوده و موقعیت بومی و محلی آن، در تناقض با شرایط جهانی است. محدودیت های ایجاد شده توسط برنامه های توسعه شهری متمرکز در کشور، تعدد مسئولیت ها و مدیریت در توسعه شهری، مشکلات دیگری را در فرآیند برنامه ریزی شهری به وجود می آورد. علاوه بر این، برنامه های شهری باید به اندازه کافی انعطاف پذیر باشند تا بتوانند با تغییرات و توسعه سریع شهری و جهانی سازگاری لازم را داشته باشند. با توجه به شرایط و مسائل خاص کشور و با عنایت به عدم برآورده شدن اهداف نهایی برنامه های توسعه شهری که با تبعیت از الگوهای رایج غربی و عمدتا بر مبنای رویکردهای جامع و بعضا استراتژیک تهیه و تدوین شده اند، اسناد برنامه ریزی و توسعه شهری کشور، شرایط متفاوتی داشته و توجه ویژه ای با رویکرد نوین می-طلبد. در همین راستا با توجه به ماهیت کیفی-توصیفی و مبتنی بر نقد این مقاله، روش آن تحلیلی و استنباطی بوده و سعی شده است مهم ترین مسائل و چالش های طرح های توسعه شهری بررسی و شناسایی شوند. در ادامه بازاندیشی در طرح های توسعه شهری کشور با تشریح اهداف و انتظارات جدید از برنامه ریزی مطرح گردیده و نهایتا دستاوردها، اهداف و اصول اساسی سند آمایش شهری در مقایسه با برنامه های موجود و رایج کشور، به عنوان رهیافتی نوین در نظام و فرآیند برنامه ریزی تبیین می گردد.

کلمات کلیدی:

آمایش شهری، بازاندیشی در برنامه ریزی شهری، طرح جامع، نقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1605217>

